

eiendom, der skal afhændes, skal forsøges solgt ved Auction, da er denne Bebreidelse dog ikke fuldstændig begrundet; thi noget Eignende findes i Lovforslagets § 2, der ogsaa gaaer ud paa, at Finantsministeren skal være bemyndiget til at lade sælge Skovene underhaanden, forsaavidt særlige Forhold maatte medføre, at Saa-dant maatte være at foretrække. Der staaer altsaa i Lovforslaget i Virkeligheden det Samme som i det nævnte Ændringsforslag. Derimod hedder det i det af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Auler) stillede Underændringsforslag, at Salg underhaanden vel kan finde Sted, naar særegne Forhold tale derfor, men først efterat Auction er forsøgt, og derfor agter jeg ogsaa at stemme for dette Underændringsforslag. Det er netop Lovforslagets § 2, som har gjort mig betænkelig med Hensyn til Buderupholms Skovdistrict. Muligen tager jeg feil, men det forekommer mig, at de Grunde, der tale for at udsætte Salget deraf, liggè saa nær, at naar man ikke besto mindre i dette Lovforslag har nævnt dette Skovdistrict blandt de Skove, der skulle sælges, da fristes man til at troe, at det netop kan have været foranlediget ved, at der for Dieblirket maastee kunde være særlig Udsigt til at faae denne Skov solgt; men disse særegne Forhold kunde da maastee ogsaa være af den Bestaaenhed, at Finantsministeren deri kunde see en Opfordring til at bringe Salg underhaanden i Stand netop for dette Skovdistricts Vedkommende, hvortil der jo er aabnet Udsigt i Lovforslagets § 2. Jeg vilde imidlertid ansee det for overmaade uheldigt, om der for nærværende Tid fandt Salg Sted underhaanden af Buderupholms Skovdistrict.

Finantsministeren: Det er en Selvfølge, at jeg nærmest maa være kaldet til at støtte Udvalgets Forslag og at tilraade at vedtage Lovforslaget uforandret, som det foreligger. Imidlertid skal jeg nærmere udtale mig om de Ændringsforslag, som ere stillede, og da navnlig først om det til § 2 stillede Ændrings-

forslag, der staaer i en vis Sammenhæng med det til § 1 stillede, og som gaaer ud paa, at navnlig de nordfalsterste Skove, med Undtagelse af Eftebjerg Skov, saavel som ogsaa Petersgaards District skulle udbydes til Salg alternativt med eller uden Fredskovsforpligtelse. Jeg har allerede ved Sagens 1ste Behandling udtalt, at ihvorvel jeg ikke er nogen Modstander af Skovvangens Ophævelse under visse bestemte Vilkaar, anseer jeg det dog ikke for rigtigt, at Staten udbyder sine Skove med Frihed til at hugge dem ned, saalænge man fastholder den gamle Forpligtelse ligeoverfor Private. Jeg kan altsaa forsaavidt ikke tilraade at vedtage det til § 2 stillede Forslag, skjøndt jeg forresten skal erkjende, at dets Vedtagelse kunde have den væsentlige Fordeel, navnlig ligeoverfor de, som det forekommer mig, endnu uklare Begreber om Værdien af den paahvilende Fredskovsforpligtelses Ophævelse, at der kunde komme til at foreligge et praktisk Vidnesbyrd om, hvilken Værdi Folk sætte paa Friheden for Skovvang, en Værdi, som jeg for mit Vedkommende ikke antager vil beløbe sig til mange Tusinde Rigsdaler. Naar imidlertid det ærede Medlem, som har været Ordfører for Forslagsstillerne af dette Forslag, har meent, at man ikke gjorde nogen Privat Uret ved at vedtage det, idet det, hvorledes man saa vendte og dreiede sig, kun kunde blive til deres Fordeel, saa vil jeg dertil sige, at det forekommer mig, at det ærede Medlem netop har vendt og dreiet sig saalænge, at han ikke har seet, hvad der laa nærmest for, nemlig, at naar man giver Tilladelse til eller i alt Fald opfordrer til at hugge en saa bethdelig Skov som Eftebjerg Skov overende, saa vil dette netop komme til at gaae ud over alle de i Nærheden af den liggende private Skove. Iøvrigt skal jeg bemærke, at naar man her vil give fuldstændig Frihed, saa er dette noget ganske Andet, end hvad der indholdtes i det Lovforslag om Ophævelse af Skovvangen, som blev forelagt ifjor af Regeringen, og som det, at bømme efter Udtalelserne ved 1ste Behandling deraf, ikke lod til, at Thi-